

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci **žalobce: VENTURE BRNO, s.r.o.**, se sídlem Jiráskova 14, Brno, zast. JUDr. Alešem Zábršem, advokátem se sídlem Na Beránce 2, Praha 6, proti **žalovanému: Úřad průmyslového vlastnictví,** se sídlem Antonína Čermáka 1057/2a, Praha 6, proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 5. 10. 2007, sp. zn. PUV 1997-6928, za účasti **osoby zúčastněné na řízení: STAVOPROJEKTA, spol. s r. o.**, se sídlem Kounicova 67, Brno, zast. JUDr. Lubomírem Čermákem, advokátem se sídlem Starobrněnská 20, Brno, ve věci výmazu užitného vzoru, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 1. 2011, č. j. 10 A 157/2010 - 193,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí proti shora označenému rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 5. 10. 2007, sp. zn. PUV 1997-6928. Uvedeným správním rozhodnutím bylo změněno rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 4. 4. 2001, sp. zn. PUV 6928-97, č. j. 11919/2000, o částečném výmazu užitného vzoru č. 6636 s názvem „Balkon“ z rejstříku užitných vzorů, tak, že se tento užitný vzor vymazává z rejstříku užitných vzorů v celém rozsahu a výmaz má účinky, jako by užitný vzor do rejstříku nebyl nikdy zapsán.

Městský soud v odůvodnění kasační stížností napadeného rozhodnutí neshledal, že by předseda žalovaného nerespektoval závazný právní názor Nejvyššího správního soudu vyjádřený v předešlém rozhodnutí v dané věci, a to rozsudku ze dne 29. 3. 2007, č. j. 7 A 52/2002 - 54, a v rozhodnutí vycházel jen z „holých“ nároků na ochranu bez přihlédnutí k popisu a technickým výkresům (dokumentaci). Městský soud zdůraznil, že Nejvyšší správní soud v uvedeném rozhodnutí neřešil vztah mezi jednotlivými náležitostmi přihlášky. Dle městského soudu má primát znění samotných nároků na ochranu, právě jimi je vymezen rozsah přihláškou požadované ochrany. Z popisu technického řešení ani z dokumentace nelze dovozovat předmět ochrany v širším rozsahu, než je vymezen v nárocích přihlášky. Určujícím je znění nároků. Popis technického řešení a výkresy (dokumentace) slouží pro výklad nároků, pro uchopení slovního znění nároků a vytvoření jim odpovídající představy navrženého řešení. V daném případě městský soud shledal, že v napadeném správním rozhodnutí nebyl pro posouzení novosti použit jen text „holých“ nároků, ale bylo přihlíženo i k popisu a zobrazení prvků v příkladu uvedeném v dokumentaci.

Městský soud se ztotožnil s rozhodnutím předsedy žalovaného v tom, že technické řešení balkonu vyjádřené ve vymazaném užitném vzoru je shodné s řešením, které bylo zveřejněno před podáním přihlášky užitného vzoru, který byl rozhodnutím předsedy žalovaného vymazán. Obě řešení mají nosnou ocelovou desku tvořící podlahu balkonu, která má v obou případech směrem dolů výztužné okraje (u napadeného řešení popsané jako dolů zahnuté okraje, u namítaného řešení tvořené na přední straně částí dolů směřujícího přivařeného profilu ve tvaru písmene L). Shodné je též uspořádání ocelových výztuh mezi dolů zahnutými okraji, připevnění svislých ocelových sloupků pro zábradlí a též opatření sloupků při stěně budovy závěsnými třmeny pro kyvné zavěšení nosné ocelové desky. Soud nepřisvědčil námitce stěžovatele, že jeho řešení představuje přínos v tom, že všechny nosné ocelové prvky jsou přístupné pro kontrolu, zda nereziví, a pro případné ošetření proti korozi. Městský soud konstatoval, že jestliže stěžovatel, jak vyplývá z vymezení závislých nároků č. 6 až 8, ale i z dokumentace, opatří podlahu balkonu po celém povrchu pochozí vrstvou a dále pryží, pak jsou rovněž nepřístupné spoje sloupků s nosnou ocelovou deskou, a vzniknou-li vlivem povětrnostních vlivů mezi pochozí vrstvou a sloupky mezery, voda do nich zateče. Z vymezených nároků ani popisu a technického výkresu nevyplývá žádný způsob technického vyřešení zpřístupnění těchto spojů, není zde vymezeno ukončení pochozí vrstvy a její nahrazení v místech spojů jiným snímatelným prvkem, aby byl ke spojům zajištěn přístup. Městský soud shodně s předsedou žalovaného neshledal novost ani u technického řešení zavěšení balkonu, kdy v obou případech jsou u stěny budovy situovány svislé sloupky se závěsnými třmeny pro kyvné zavěšení nosné ocelové desky. Prvek navíc u namítaného řešení, který stěžovatelovo řešení neobsahuje, představuje protažení závěsného třmenu, k němuž je připevněno šikmo

směřující táhlo připevněné na jedné straně ke sloupku při stěně a na druhé straně k podlaze. Tento rozdíl oproti namítanému řešení dle městského soudu nepředstavuje přínos technickému řešení, vždy je totiž balkon zavěšen třmenem připevněným ke sloupku přiléhajícím ke stěně budovy.

Stěžovatel napadl rozsudek městského soudu kasační stížností, v níž namítl, že se městský soud omezil na mechanické převzetí závěrů správního rozhodnutí, které měl přezkoumat, aniž by dostatečně reagoval na žalobní námitky. Dále s poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu namítl, že předseda žalovaného ve svém rozhodnutí vycházel pouze z holého nároku na ochranu bez přihlédnutí především k popisu užitného vzoru v přihlášce a výkresu řešení. Stěžovatel městskému soudu vytkl, že nesprávně posoudil, že řešení podlahy balkonu ve tvaru nahoru obrácené vany vyplněné asfaltobetonem vodu nezadržuje. Stěžovatel poukázal na to, že asfaltobeton a ocel mají rozdílnou teplotní roztažnost, v důsledku čehož není možné zamezit vytváření spáry mezi nimi, do které pak zatéká voda. Ta pak působí korozi i diagonálního táhla, které je nejdůležitějším nosným prvkem balkonu. Dle stěžovatele stejně nesprávně byl posouzen argument přihlášky užitného vzoru o přehledném a kontrolovatelném umístění všech svarů ocelové konstrukce, a to např. v tom, že navrhované řešení má oproti původním řešením všechny důležité svary u nosných profilů a podlahy na viditelných místech a v provedení tzv. koutovém, tedy takovém, že svar se vytváří „v koutu“ mezi dvěma nosnými prvky, např. podlahou a sloupky, a je jednoduše kontrolovatelný pohledem na vytvořený svar. Stěžovatel má za to, že městský soud v rozsudku nesprávně uvedl, že stěžovatel v nárocích přihlásil opatření celé podlahy balkonu pochozí vrstvou. Stěžovatel přitom při vlastní realizaci napadeného řešení vynechává plastbeton okolo sloupku včetně jeho svaru. Nesprávná je též argumentace městského soudu, že u napadeného řešení není v místech těchto spojů nahrazena pochozí vrstva jiným sejmutelným prvkem tak, aby byl ke spojům přístup. S řešením přichází napadené řešení ve význaku č. 8, který je tímto sejmutelným prvkem.

Stěžovatel považuje za nesprávné posouzení rozdílu mezi zavěšením balkonu na třmeny uchycené pouze na sloupky u stěny budovy a zavěšením na tyto sloupky a současně pomocí diagonálního táhla přichyceného i k podlaze balkonu. U namítaného řešení je nutnost diagonálního táhla přivařeného též k podlaze balkonu nutnost ze statického důvodu, neboť se jedná o nepevný rám. I při mírném narušení svaru táhla vlivem koroze se balkon dostává do havarijního stavu. Stěžovatelovo napadené řešení představu velký přínos stavu techniky v tom, že místo nepevného rámu s táhlem přináší pevnou rámovou konstrukci, která v žádném případě není tolik choulostivá na i ten nejmenší úbytek materiálu ocelových nosných prvků. Stěžovatel považuje své řešení provedení balkonu s okraji podlahy zahnutými směrem dolů za rozdílné od namítaného řešení, které má okraje oběma směry. Výztužná žebra podlahy jsou u jeho řešení skutečně mezi okraji podlahy, což u namítaného řešení není technicky možné, jelikož zde není zadní ohyb podlahy na straně fasády směrem dolů.

Žalovaný zdejšímu soudu zaslal vyjádření ke kasační stížnosti, ve kterém poukázal na § 12 odst. 1 zákona č. 527/1990 Sb., o vynálezech a zlepšovacích návrzích, ve znění účinném do 9. 5. 2000, dle kterého rozsah ochrany vyplývající z patentu je určen patentovými nároky a v případě nejasnosti se při výkladu pojmů užitých v patentových nárocích použije popis vynálezu, popřípadě výkresy. Dle žalovaného je možno ustanovení

týkající se výkladu patentových nároků jen obtížně aplikovat na výklad nároků na ochranu užitného vzoru, odkázal přitom na rozsudek zdejšího soudu ze dne 26. 3. 2009, č. j. 9 As 37/2008 - 153. Žalovaný navrhl kasační stížnost zamítnout.

Osoba zúčastněná na řízení taktéž podala vyjádření ke kasační stížnosti, v němž uvedla, že městský soud plně respektoval, že stěžovatelem nebylo relevantním způsobem prokázáno, že se městský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu, a proto nelze proti takovému rozsudku podat kasační stížnost. Pro případ, že by Nejvyšší správní soud kasační stížnost projednával meritorně, osoba zúčastněná na řízení uvedla, že rozsah ochrany užitného vzoru nemůže být širší, než jej vymezují nároky, popis a výkresy se použijí jen k výkladu těchto nároků. V daném případě nebyl stěžovatelem splněn požadavek novosti technického řešení. V prvním nároku stěžovatel nedefinoval, jak jsou k sobě připevněny sloupky a ocelová podlaha. Zda se jedná o koutový svar, se v celé přihlášce vůbec neobjevuje, a jde o dodatečnou snahu stěžovatele vymezit se proti dřívějšímu stavu. Dle osoby zúčastněné na řízení si stěžovatel v době podávání přihlášky vůbec neuvědomoval důležitost obnažených svarů – tento znak se v přihlášce vůbec neobjevuje. Skutečnosti neodpovídá ani, že stěžovatel jako první přišel se sejmutelným krytem, neboť osoba zúčastněná na řízení na svém balkonu z roku 1991 mělo jako kryt dřevěný rošt. Jak v případě balkonu stěžovatele, tak u typového balkonu osoby zúčastněné na řízení, jde o zavěšení tuhé konstrukce balkonu na stěnu domu. Stěžovatel toho dosahuje zesílením sloupků zábradlí, u typového balkonu se toho dosahuje táhlem. Způsoby, jakým lze docílit tuhosti u jednotlivých typů balkonů, jsou známy po staletí, a nelze je proto chránit užitným vzorem. Osoba zúčastněná na řízení souhlasí s městským soudem, že stěžovatelovo řešení ve vymazaném užitném vzoru není nové, nepřesahuje rámec pouhé odborné dovednosti a dodává, že jeho průmyslová využitelnost není dostačující. V závěru svého vyjádření navrhuje kasační stížnost zamítnout.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, stěžovatel je v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem. Důvod kasační stížnosti odpovídá důvodům podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Zdejší soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, zkoumal při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a odst. 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Z nynější věci vzniklo několik soudních sporů. Dne 29. 3. 2007 Nejvyšší správní soud vydal pod č. j. 7 A 52/2002 - 54 rozsudek, kterým zrušil předchozí rozhodnutí předsedy žalovaného o výmazu užitného vzoru č. 6636 z rejstříku užitných vzorů, důvodem pro zrušení byla nepřezkoumatelnost tohoto správního rozhodnutí (zdejší soud zde rozhodoval ve smyslu § 132 s. ř. s. o věci, která nebyla do nabytí účinnosti s. ř. s. rozhodnuta vrchním soudem). Následně předseda žalovaného vydal rozhodnutí ze dne 5. 10. 2007, sp. zn. PUV 1997-6928, které bylo napadeno správní žalobou, o níž zamítavě rozhodl městský soud rozsudkem ze dne 17. 4. 2009, č. j. 10 Ca 330/2007 - 83. Tento rozsudek městského soudu zrušil pro nepřezkoumatelnost zdejší soud svým rozsudkem ze dne 10. 6. 2010, č. j. 9 As 51/2009 - 150 (všechna zde citovaná rozhodnutí zdejšího soudu, kromě rozsudku č. j. 7 A 52/2002 - 54, jsou dostupná z www.nssoud.cz). Poté vydal

městský soud v dané věci rozsudek ze dne 26. 1. 2011, č. j. 10 A 157/2010 - 193, který je předmětem přezkumu v tomto řízení o kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud se v návaznosti na opakovaný přezkum proto zabýval otázkou přípustnosti kasační stížnosti ve vztahu k § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., dle kterého je *kasační stížnost nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu*. K výkladu citovaného ustanovení se vyslovil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 - 165, publikovaném pod č. 2365/2011 Sb. NSS, kde uvedl: „*Ze zákazu opakované kasační stížnosti judikatura Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu dovodila nad rámec doslovného znění § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. výjimky, jejichž respektování znamená dodržení smyslu a účelu rozhodování Nejvyššího správního soudu. Dospěla k závěru, že toto ustanovení nelze vztáhnout zejména na případy, kdy Nejvyšší správní soud vytýká nižšímu správnímu soudu procesní pochybení nebo nedostatečně zjištěný skutkový stav, případně nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Odmítnutí kasační stížnosti za tohoto procesního stavu by znamenalo odmítnutí věcného přezkumu rozhodnutí z pohledu aplikace hmotného práva.* [...] *Lze tedy shrnout, že ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. limituje přípustnost kasační stížnosti ve vztahu k otázkám již dříve v téže věci Nejvyšším správním soudem závazně posouzeným.*“ Vzhledem k tomu, že předchozí rozhodnutí městského soudu ve věci bylo zrušeno pro nepřezkoumatelnost a žádnou z námitek mířících věcně proti rozhodnutí městského soudu zdejší soud neřešil, není v daném případě ust. § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. na překážku přípustnosti kasační stížnosti a nebrání projednání kterékoli z kasačních námitek.

Poté Nejvyšší správní soud přistoupil k meritornímu hodnocení jednotlivých kasačních námitek.

Zdejší soud se neztotožnil s kasační námitkou, formulovanou do značné míry obecně, že se městský soud omezil na mechanické převzetí závěrů žalovaného, aniž by dostatečně reagoval na žalobní námitky. Nejvyšší správní soud k danému konstatuje, že tato námitka ve své podstatě míří na nepřezkoumatelnost rozhodnutí městského soudu pro nedostatek důvodů, a jde tak o důvod kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Namítanou vadu zdejší soud neshledal, jelikož městský soud se každou ze žalobních námitek zabýval a z jeho rozhodnutí je patrné, z jakých důvodů námitky za důvodné nepovažoval. Městský soud zdůvodnil, co jej vedlo k závěru, že všechny podstatné znaky stěžovatelova řešení byly obsaženy již v dřívějším zveřejněném řešení, a vyrovnal se se všemi námitkami, kterými se stěžovatel snažil poukázat na rozdílnost technických řešení, jakož i s ostatními žalobními námitkami. Ze samotné skutečnosti, že se soud ztotožní se závěry obsaženými v napadeném správním rozhodnutí, nelze dovozovat, že by neprovedl náležitý přezkum tohoto rozhodnutí. Této námitce proto zdejší soud nepřisvědčil.

Dle § 1 zákona č. 478/1992 Sb., o užitných vzorech, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „zákon o užitných vzorech“), jsou užitnými vzory technická řešení, která jsou nová, přesahují rámec pouhé odborné dovednosti a jsou průmyslově využitelná. Jako nové pak zákon o užitných vzorech vymezuje v § 4 odst. 1 takové řešení, které není součástí stavu techniky. Pro účely uvedeného zákona je stavem techniky vše, co bylo zveřejněno přede dnem, od něhož přísluší přihlašovateli užitného vzoru právo přednosti dle § 9 tohoto zákona.

O zápis užitného vzoru do rejstříku užitných vzorů se žádá přihláškou užitného vzoru podanou Úřadu průmyslového vlastnictví. Přihláška musí dle § 8 odst. 3 písm. a) uvedeného zákona obsahovat žádost o zápis do rejstříku užitných vzorů, s uvedením názvu užitného vzoru, dle písm. b) popis technického řešení, popřípadě jeho dokumentaci, a dle písm. c) nároky na ochranu, v nichž musí být jasně a stručně vymezen předmět, který má být chráněn užitným vzorem.

V kasační stížnosti stěžovatel uplatnil námitku, že napadené správní rozhodnutí vychází jen z holého nároku na ochranu, aniž by bylo přihlédnuto k popisu užitného vzoru v přihlášce či k výkresu řešení. Nejvyšší správní soud shodně s městským soudem neshledal v postupu předsedy žalovaného pochybení. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2007, č. j. 7 A 52/2002 - 54, na který stěžovatel v žalobě poukazoval, je vysloveno, že pro rozsah, meze a možnosti poskytnutí ochrany určitému technickému řešení v podobě užitného vzoru je klíčové znění přihlášky užitného vzoru a že náležitosti přihlášky společně s náležitostí stanovenou v § 1 zákona o užitných vzorech jsou klíčové pro vlastní posouzení technického řešení a jeho ochrany. Městský soud správně zhodnotil, že zdejší soud v citovaném rozsudku neřešil vztah mezi jednotlivými náležitostmi přihlášky a nevyslovil, že jsou všechny součásti rovnocenné. Tento vztah mezi náležitostmi přihlášky pak městský soud sám posoudil. Dospěl přitom k závěru, že mezi náležitostmi přihlášky pro posuzování ochrany, kterou zapsaný užitný vzor přináší, hrají zásadní roli nároky na ochranu. Jimi se totiž ve shodě s § 8 odst. 3 zákona o užitných vzorech vymezuje předmět, který má být chráněn užitným vzorem. Právě z nároků na ochranu má být patrné, co konkrétně je chráněno užitným vzorem a v jakém rozsahu. Další náležitosti přihlášky (jako např. popis technického řešení, případně jeho dokumentace) lze pak využít pro náležitou představu technického řešení, jeho pochopení, jakož i výkladu nároků na ochranu, určujícím ale zůstává formulace samotných nároků na ochranu. S tímto hodnocením městského soudu se zdejší soud ztotožnil.

V nyní posuzované věci se napadené správní rozhodnutí zabývalo posuzováním nároků na ochranu, které jsou zásadní pro ochranu plynoucí z užitného vzoru. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že nároky na ochranu byly správním orgánem vykládány v souladu s přiloženým výkresem a popisem technického řešení v přihlášce užitného vzoru, ostatně z napadeného správního rozhodnutí jakkoli nevyplývá, že by zde byly řešeny obtíže s výkladem nároků na ochranu. Shodně jako městský soud i zdejší soud tak dospěl k závěru, že námitka o nerespektování popisu užitného vzoru či výkresu řešení není důvodná. Na tomto závěru nic nemění ani skutečnost, že v žalobou napadeném správním rozhodnutí je uvedeno, že rozsah ochrany vyplývající z užitného vzoru je vymezen zněním nároků na ochranu a nelze jej vykládat z výkresu, který znázorňuje pouze jedno z možných provedení. Zdejší soud k tomu s odkazem na výše uvedené konstatuje, že pro rozsah ochrany je skutečně určující znění nároků na ochranu, při samotném výkladu slovního vyjádření nároků na ochranu lze pak přihlížet k dalším náležitostem přihlášky, přičemž v tomto ohledu nebyl shledán rozpor.

Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce, v níž stěžovatel rozporoval závěr městského soudu, že všechny podstatné znaky stěžovatelova řešení jsou již obsaženy v dřívějším známém řešení. Ve vztahu k okrajům podlahy balkonu lze konstatovat, že řešení již známé spočívalo v tom, že k podlaze balkonu nasedal kovový prvek (plát) ve tvaru písmene L tak, že jeho horní menší část vystupovala nad rovinu podlahy (s podlahou

tvořila „vanu otevřenou směrem nahoru“) a zbylá větší část byla pod rovinou podlahy (zde pak s podlahou tvořila „vanu otevřenou směrem dolů“). Stěžovatel přišel s řešením okrajů podlahy, které jsou zahnuté jen směrem dolů (tvořícím tvar podobný „vaně otevřené směrem dolů“). Rozdílnost obou řešení spočívala v tom, že stěžovatelovo řešení nemělo okraj, který by vystupoval nad rovinu podlahy. Nejvyšší správní soud tak uvádí, že stěžovatel tak de facto odebral jeden dílčí prvek ze známého řešení, který dle jeho tvrzení způsoboval potíže. Šlo přitom o prvek svou velikostí nikoli zásadní. Obě řešení ovšem obsahovala okraj balkonu zahnutý směrem dolů, který je tím shodným znakem u obou řešení, jak správně zhodnotil městský soud i správní orgány. Takový znak proto nemůže u stěžovatelova řešení naplňovat podmínku novosti, jelikož se vyskytuje již na dříve známém řešení.

Shora uvedené potíže dřívějšího řešení, které dle tvrzení stěžovatele způsobují okraje balkonu vystupující nad rovinu jeho podlahy, stěžovatel v kasační stížnosti líčil jako problém zatékání vody do spáry mezi tímto okrajem balkonu a asfaltobetonovou pochozí deskou. Tímto způsobem dle jeho tvrzení dochází ke korozi diagonálního táhla použitého u dříve známého řešení, přičemž k této korozi dochází právě v místě styku podlahy balkonu a táhla. Na uvedené navázala kasační námitka, že městský soud nesprávně posoudil, že dřívější řešení „nahoru obrácené vany vyplněné asfaltobetonem“ vodu nezadržuje. Zdejší soud konstatuje, že v části svého odůvodnění se městský soud věnoval i odtoku vody z balkonu (konkrétně na str. 15 v prvním odstavci). Zde ovšem nevyslovil závěr, že by dříve známé řešení nezadržovalo vodu. Městský soud v dané souvislosti pouze vyslovil, že jak u stěžovatelova řešení, tak u namítaného řešení, je odtok vody z balkonu principielně řešen tak, že voda přetéká přes celou vnější hranu balkonu (u stěžovatelova řešení voda stéká z pochozí vrstvy na dolů zahnuté okraje balkonu; u namítaného řešení pochozí vrstva na ocelové desce podlahy balkonu navazuje na okraje balkonu směřující vzhůru, z nichž pak stéká). Pouze k danému aspektu se upínalo hodnocení městského soudu o ekvivalentnosti řešení odtoku vody. Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že městský soud závěr o tom, že namítané řešení nezadržuje vodu, neučinil, nemůže proto být důvodná námitka o tom, že se městský soud v tomto ohledu dopustil nesprávnosti v hodnocení.

Zdejší soud považuje za podstatné, že městský soud a správní orgány hodnotily, zda prvky, jimiž se stěžovatelovo řešení dle přihlášky užitného vzoru vyznačuje, splňují podmínku novosti. V dané souvislosti dospěly k závěru, že dolů směřující okraje balkonu vykazuje již dříve známé řešení, s čímž se Nejvyšší správní soud ztotožnil. V pouhém odebrání dílčího prvku - okrajů balkonu směřujících nahoru, které stěžovatel považuje za spolupříčinu koroze a k čemuž se vztahovala námitka o nesprávném posouzení zadržování vody městským soudem, nelze v nynější věci spatřovat prvek novosti, jak bylo již výše vyloženo.

Zdejší soud se neztotožnil ani s námitkou poukazující na rozdílnost jeho řešení a dříve známého řešení ohledně výztužných výztuh pod podlahou balkonu. Stěžovatel uvedl, že u jeho řešení výztužná žebra, která probíhají pod dolů zahnutými okraji podlahy balkonu, jsou opravdu mezi okraji podlahy, což u namítaného řešení není, jelikož to nemá na straně u fasády budovy vytvořený ohyb podlahy dolů, ale jen nahoru. Zdejší soud konstatuje, že výztuhy jsou pod podlahou balkonu v obou případech. U dříve známého řešení z výkresů, které jsou součástí spisu, je patrné, že podélné výztuhy (probíhající

rovnoběžně se stěnou budovy) jsou umístěny mezi bočními okraji balkonu, které na obou stranách balkonu směřují směrem dolů. Použití výztuh mezi dolů směřujícími okraji balkonu se tak objevuje již v dřívějším řešení, a nelze proto souhlasit s tím, že by šlo o nové řešení u stěžovatele. Na uvedeném nic nemění ani to, že u dříve známého řešení nemá balkon u zadního okraje přivráceného ke stěně budovy okraje směřující dolů, a tak výztuhy kolmé na stěnu budovy nedosedají při stěně budovy na tento okraj, ale pouze končí pod hranou podlahy. Lze totiž konstatovat, že pouhé přenesení řešení, které se již vyskytuje v dřívějším řešení u výztuh rovnoběžných se stěnou budovy, na výztuhy kolmé na stěnu budovy ve stěžovatelově řešení není novým technickým řešením.

Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce, že stěžovatelovo řešení zavěšení balkonu nemá svůj ekvivalent v dříve známém řešení. V obou případech je horní úchyt balkonu řešen hákem. Stěžovatel na tento hák zavěsil kovový třmen, který je připevněn jen na sloupek balkonu u stěny budovy. U namítaného řešení je na háku závěs, který je též připevněn k sloupku balkonu u stěny budovy a dále v podobě táhla diagonálně směřuje k podlaze balkonu, k níž je taktéž připevněn. Zdejší soud se proto zcela ztotožňuje s městským soudem, že tímto způsobem je balkon v obou případech zavěšen na hácích a v obou případech je závěs připevněn na sloupku balkonu u stěny budovy, v tomto ohledu jde o podstatné shodné znaky. Stěžovatel poukázal na to, že jeho řešení nemá diagonální táhlo, u nějž je dle jeho tvrzení problém s korozí v místě spojení s podlahou balkonu, a v důsledku toho musel oproti známému řešení zesílit sloupky zábradlí balkonu, aby závěs i bez táhla unesly. Tyto skutečnosti ovšem nevedou k závěru o novém znaku stěžovatelova řešení, který by nebyl patrný z řešení již známého. V již známém řešení nese konstrukce ze sloupků a zábradlí balkonu část váhy balkonu, další část potom táhlo. Lze tak konstatovat, že řešení spočívající v tom, že závěs připevněný ke sloupku balkonu u budovy u dříve známého řešení umožňuje, aby určitou část váhy balkonu neslo toto spojení. Pokud stěžovatel pouze zesílil tuto konstrukci ze sloupků a zábradlí tak, aby balkon unesla i bez táhla, byly takto modifikovány některé již existující prvky známého řešení. Stále ovšem jde jen o dílčí modifikaci prvků již známého řešení a není zde dána dostatečná míra novosti. Případné použití plných profilů sloupků a zábradlí stěžovatelem oproti otevřeným profilům u známého řešení navíc nepřesahuje rámec pouhé odborné dovednosti. Stěžovatel poukázal na některé přednosti svého řešení (např. že u jeho řešení byl odstraněn problém s rezivěním táhla), tyto ovšem vycházejí z vynechání dílčích prvků známého řešení (upuštění od použití táhla), nicméně stále platí, že všechny znaky svého řešení, jak je stěžovatel vymezil v nárocích na ochranu v užitém vzoru, jsou patrné již z dřívějšího řešení.

Zdejší soud neshledal pochybení ani v tom, jakým způsobem městský soud vypořádal námitku, v níž stěžovatel uvedl, že jeho řešení přináší přínos v možnosti kontroly korozního působení na nosné části balkonu. Nejvyšší správní soud zcela shodně s městským soudem shledal, že z vymezení nároků, popisu ani výkresu nevyplývá žádný způsob technického vyřešení přístupu ke svarům mezi sloupky a podlahou balkonu při pokrytí podlahy plastbetonem. Městský soud zcela případně poukázal na to, že dle 6. nároku na ochranu je ocelová deska podlahy opatřena pochozím krytem, který je dle 7. nároku tvořen plastbetonem. Bližší podrobnosti opatření podlahy pochozím krytem nejsou z nároků patrny. Nicméně, jak též poukázal městský soud, na výkresu v přihlášce užitného vzoru je znázorněn jeden sloupek zábradlí, který je ze všech stran obklopen krytem podlahy z plastbetonu a k druhému sloupku plastbeton přiléhá ze dvou stran. Pokud stěžovatel v kasační stížnosti tvrdí, že plastbeton při vlastní realizaci balkonů okolo

sloupku vynechává, Nejvyšší správní soud toto jeho tvrzení nezpochybňuje, pouze konstatuje, že vynechání plastbetonu okolo sloupku z přihlášky užitného vzoru nevyplývá, a tak se jej již z tohoto důvodu nemůže týkat ochrana tímto užitným vzorem.

Dle 8. nároku na ochranu v přihlášce užitného vzoru může být ocelová deska podlahy na své horní ploše opatřena pryží s protiskluzovou úpravou. Na stěžovatelovo tvrzení, že možnost kontroly je u povrchu z pryže zajištěna tím, že pryž lze nadzvednout a spoje zkontrolovat, již v dostatečné míře reaguje napadené správní rozhodnutí. Zde je odkazem na odbornou literaturu (Strojně technickou příručku, str. 1461, Černoch, SNTL, 1968) objasněno, že použití pryže jako podlahoviny je ve stavebnictví obecně známo a nepřesahuje tak rámec pouhé odborné dovednosti, z tohoto důvodu nemůže podléhat ochraně užitným vzorem.

V dané souvislosti nebylo možno přisvědčit ani námitce, že městský soud neúplně posoudil námitky stěžovatele, že všechny důležité svary jsou na viditelných místech v provedení tzv. koutovém, tj. v koutu mezi dvěma přiloženými nosnými prvky. Zdejší soud vyšel z toho, že přezkumu napadeného správního rozhodnutí před městským soudem se týká § 75 odst. 2, věta první, s. ř. s., dle které soud přezkoumává v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí. Pro rozsah přezkumu jsou proto určující žalobní body. V daném případě není v žalobě k městskému soudu obsažena jakákoli zmínka o koutových svarech, natož pak její rozvedení, jaké je uvedeno v kasační stížnosti, v níž stěžovatel uvedl, že jeho řešení svarů v koutu mezi dvěma nosnými prvky je daleko lépe kontrolovatelné než svar ve tvaru písmene π, tedy částečně zapuštěného do svařovaných prvků. Pakliže se v rámci žalobních bodů stěžovatel nezmínil o koutových svarech, není pochybením městského soudu, že se k danému nevyjadřoval. Pro úplnost zdejší soud uvádí, že v žalobě je na str. 4 uvedeno, že namítané řešení neřeší nedostatky uvedené v popisu stavu techniky – nemožnost kontroly korozního působení na nosné části balkonu, přičemž je v podrobnostech odkázáno na obsah spisu. Jde ovšem o značně nekonkrétní odkaz, z nějž nelze jakkoli dovodit, co přesně měl stěžovatel na mysli, resp. že mělo jít právě o koutové svary a v čem měla spočívat vytýkaná nezákonnost. Judikatura zdejšího soudu (např. rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58) k danému uvádí: „*Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.*“ Stěžovatelova žaloba k městskému soudu takovým požadavkům nedostála, městský soud se proto nemohl vyjadřovat ke koutovým svarům.

V závěru kasační stížnosti stěžovatel zdejšímu soudu navrhl, aby si v případě potřeby zajistil i znalecký posudek k posouzení výhod balkonu stěžovatele oproti nedostatkům původních balkonů a na posouzení podstatné odlišnosti obou řešení. Zdejší soud neuznal za vhodné takový posudek vyžadovat, jelikož v daném případě k posouzení, zda podstatné znaky stěžovatelova technického řešení balkonu se vyskytují již v dřívějším řešení, jehož technický výkres je obsahem spisu, nebylo třeba zvláštních odborných znalostí. V dané věci šlo v zásadě o porovnání, zda předmět nároku na ochranu v přihlášce užitného vzoru je obsažen v technickém výkresu dříve známého řešení; k tomuto nebylo v dané věci třeba zvláštních odborných znalostí.

Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji dle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení náklady, které by překračovaly jeho běžnou úřední činnost. Dle § 60 odst. 5, věty první, s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plnění povinnosti, kterou jí soud uložil. Nejvyšší správní soud osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost neuložil, nemohly jí tak v této souvislosti vzniknout žádné náklady.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. června 2012

JUDr. Radan Malík
předseda senátu